

Miért éppén Korea?

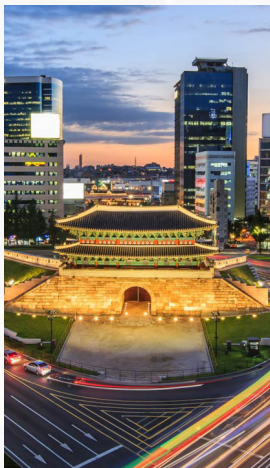
írta: Budinszky Júlia ([facebook.com/koreainyelvleckek/](https://www.facebook.com/koreainyelvleckek/))

Amikor sok évvel ezelőtt először elkezdtem Koreával ismerkedni, még nem voltak koreai sorozatok a tévében és nem hallott mindenki a csodaszép és "csodaheyles" koreai pop-zeneészekről, nem volt magyarországi központja a koreai kultúrának, nem indult közvetlen repülőgép Szóulba Budapestről és annak ellenére, hogy ezek a dolgok ma már mind léteznek, ismertek, újra és újra felmerül a kérdés: miért éppen Korea?

Elsősorban és mindig a lenyűgöző koreai nyelvért és írásért. Máig gondolkodóba ejti a nyelvészeket, ha bárki megkérdezi, hogy akkor most melyik nyelv is a koreai rokona. Mert tény, hogy hasonlít rá a japán, sőt bizonyos szempontból a magyar is, a szókincsének nagy része kínai eredetű, mégis egy önálló sziget a nyelvek tengerén. Az írása pedig egy külön kincs, a Világörökség része... Élt egyszer egy nagy király, Szedzsong, akinek nem tetszett, hogy a népe nagy része írástudatlan (nem ismeri az akkor használt kínai jeleket), ezért megbízta szakértők egy csoportját, hogy hozzák létre a saját, önálló koreai írást. A mássalhangzókat a hangképzőszervek állásának ábrázolásával, a magánhangzókat pedig három alap szimbólum, a föld (—), az ég (.) és az ember (|) kombinációjával alkották meg, és ezeket az írásjegyeket használják ma is. Minderre nagyon büszkék a koreaiak, fontos nekik a múltjuk, a történelmük.

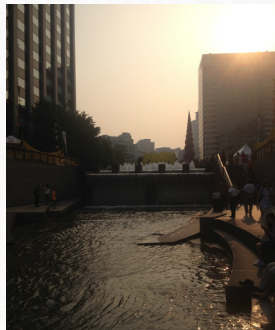
„...a régi paloták, kapuk és erődök szomszédai a hatalmas felhőkarcolók és nyolcsávós utak. A múlt, a jelen és a jövő ennél látványosabban talán sehol a világon nem keveredik.”

Ez a szülői városképen is látszik, hiszen a régi paloták, kapuk és erődök szomszédai a hatalmas felhőkarcolók és nyolcsávós utak. A múlt, a jelen és a jövő ennél látványosabban talán sehol a világon nem keveredik. Futurisztikus bevásárlóközpontok és mellettük régi piacok, hatalmas csillogó éttermek mellett kis sarki kifőzdék, villogó neon-keresztben keresztény templomok szomszédságában buddhista kolostorok. Ebben a városban tényleg mindent megtalál az ember, még csak keresni sem kell sokáig. Ráadásul folyamatosan változik, lüktet, évről évre, évszakra más és más arcát mutatja.

Nyáron a kezdeti viszonylag száraz meleget és a kék eget hamar felváltja az eső, a pára, a fülledtség és a mindig szürke égbolt. Megérkezik a monszun. Esik, mindig csak esik. A metróból kilépvé az emberek már veszik is elő az ernyőt, majd ismét fedett helyre érve ezeket eldobható nejlón tokokba rakják és előkerülnek a márkásabbnál márkásabb táskákból a kis törölközők, hogy egy pillanat múlva ismét eltűnjenek. Ilyenkor a legtöbben gumi cipőkben és papucsokban járnak, persze van, aki ekkor sem teheti ezt meg és –

mint ahogy az év minden napján – tetőtől talpig öltönyben, kiskosztümben igyekszik a munkába. És hogy mit esznek ebben a nagy melegben? A legmelegebb napokon csirkehús levest, szamjagtangot. Minden adagban egy egész csirke és beletöltve jobbnál jobb fűszerek és természetesen rizs van. Az a hír járja, hogy ekkor nem is lehet ennél jobbat enni, ennél hatásosabban semmi nem hűti le az embert. Persze azért a hideg frissítőkből is elképesztően sok fogy: jeges tézsa főtt tojással, mustárral és ecettel, jégdara finomabbnál finomabb öntetekkel és ízesítésekkel, jegeskávét hígan és még annál is hígabban hatalmas poharakban. Nyár van, páras meleg és Szóul utcáin rengeteg a turistát.

Ahogy beköszönt az őszi és viszatérnek az iskolákba a diákok, a város ismét másik arcát mutatja meg. A szürke és zöld lombkoronája szépen lassan elkezd színesedni, míg nem október közepére minden csodaszép, élénk piros, sárga, narancssárga, barna és zöld színekben tündököl. Vége a nyári fülledtségnek, a koreaiak ismét hihetetlen számban kezdenek el hódolni a kedvenc hobbijuknak, sportjuknak: a túrázásnak. Ilyenkor minden hegy minden egyes túraösvényén tolonganak az emberek, különösen hétfvégenként. Így tesznek azok a külföldiek is, akik olyan szerencsések, hogy ősszel is az országban lehetnek, hiszen a koreai őszi valóban páratlan.

Aztán elkezd fújni a szél és egyre hidegebb és hidegebb lesz. December elején megérkezik a hó és január közepére, feb-

„...október közepére minden csodaszép, élénk piros, sárga, narancssárga, barna és zöld színekben tündököl.”

ruárra egészen mínusz harminc fokig esik a hőmérséklet, mindenkinek a csontjáig hatol a Szibériából érkező hideg. Előkerülnek az itthon csak elvétve látott hatalmas pufikabátok és szőrös csizmák, számolják a napokat a koreaiak, hogy mikor lesz már vége a télnek. Ilyen időben mindig jól esik a forró leves egy adag rizzsel, kimszivel és persze minél csípősebben, hogy azáltal is melegítsen. Az utcákat, a háztetőket és a környező hegyeket fagyott hó takarja, tél van.

Az enyhülés február végén kezdődik, majd március elején, amikor a diákok először indulnak iskolába az új tanévben, már valamivel tavasziasabb az idő. Szépen lassan véget

„...folyamatosan megújul, mindig más arcát mutatja és éppen ezért mindig új felfedezésre és megismerésre váró dolgokat találhat, aki odalátogat”

érnek a nagy fagyok, kítavasodik és minden elkezd virágozni. Cseresznyefák és barackfák, azáleák mindenfelé a szívárvány minden színében és Korea nemzeti virága, a hibiszkusz is. Az emberek megint elindulnak túrázni és a város különböző pontjain tartott virágfesztiválokra is rengetegen mennek, például a Szöul átseelő Han-folyó partjára a repcevirágok közé. Ám, sajnos a tavasz gyorsan véget ér, az idő egyre melegebb és lassan újra megérkezik a nyár, a monszun...

Soha, egyetlen pillanatra sem áll meg az élet Koreában. Folyamatosan zajlik, folyamatosan megújul, mindig más arcát mutatja és éppen ezért mindig új felfedezésre és megismerésre váró dolgokat találhat, aki odalátogat, elkezd megismerkedni a koreai történelemmel és kultúrával. Egészen biztos, hogy ez is az oka annak, hogy itthon is egyre többen és többen szeretnek bele merethetetlenül Koreába és a koreai nyelvbe.

